

Hồi thứ hai mươi ba

Cô Gái Kỳ Bắc Con Người Khó Hiểu

Liên Thiên Phong Kiếm Trịnh Huyền Đạo là một nhân vật ghê gớm như vậy cũng không khỏi hoang mang, dự đoán theo tình lý thì người trở lại này ngoài Tăng Lão Tam không còn ai khác.

Hai người ở trong bóng tối đều vận công chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng khi cần đến là hành động được ngay. Hoặc phải ra tay nghênh địch hoặc thừa cơ chạy trốn, bất cứ gặp trường hợp nào cũng định đoạt ngay được.

Quả nhiên người kia đi gần tới cửa miếu liền dừng lại.

Trịnh Huyền Đạo cùng Âu Dương Tinh ở trong xo tối nhìn ra thấy bóng người đứng sững bên cửa không tiến vào mà cũng chẳng lùi lại.

Hai bên ở vào thế giằng co hồi lâu rồi người ngoài cửa mới lên tiếng :

- Ủi chà! Té ra các vị ở cả đây, thế mà khiến cho tại hạ sợ muốn chết.

Thanh âm vừa lọt vào tai hai người đã nhận ra ngay, đều thở phào một cái nhẹ nhõm. Nguyên người này chính là A Liệt chứ không phải Tăng Lão Tam.

Âu Dương Tinh trong lòng đang xao xuyến bỗng được cởi mở, nàng cảm thấy mệt nhoài hai chân nhũn ra rồi té nhào xuống. A Liệt vội chạy vào ôm nàng dậy.

Trịnh Huyền Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Sao lại kỳ thế được? Người đứng ngoài cửa nhìn vào trong bóng tối mà cũng phân biệt được mọi sự vật ở trong này ư?

Nguyên công lực chàng rất thâm hậu, nhất là cặp mắt lại được huấn luyện một cách đặc biệt. Vì trong phòng tối quá mắt chàng chỉ trông thấp thoáng thấy bóng người.

Hai người ở trong nhà trông ra ngoài cửa tương đối còn sáng hơn mà không nhận ra được A Liệt. Nhưng A Liệt lại nhận ra được hai người.

Lúc Âu Dương Tinh té xuống, A Liệt cũng nhìn thấy ngay. Chàng chạy ôm lấy nàng. Trịnh Huyền Đạo tuy là tay lão luyện hơn đời mà cũng lấy làm kinh ngạc, nên mới hỏi vậy.

A Liệt đáp :

- Tiểu tử từ thuở nhỏ đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong đêm tối cho nên người ta kêu tiểu tử bằng Quỷ nhãn.

Trình Huyền Đạo nói :

- Giả tử thật tình trời sinh ra người đã thế thì phải kêu bằng Thần nhãn chứ không phải là Quỷ nhãn. Nhưng bản đạo xem ra thì không phải trời sinh người như vậy. Ta nhận thấy bước chân người rất hơi hột nhỏ nhẹ, tựa hồ là một nhân vật võ công cực kỳ cao minh.

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa vì đồng thời lão nhớ lại lúc A Liệt tới đây tiếng bước chân tuy nhẹ nhàng mà không được đều đặn. Hiển nhiên võ công chàng chưa đến trình độ xuất thần nhập hóa. Vì bước chân này hãy còn lặt đặt không thể che dấu người khác được.

A Liệt nói:

- Thật tình tiểu tử từ lúc trời sinh cũng đã như vậy.

Bỗng chàng ngó lại Âu Dương Tinh la lên :

- Trời ơi! Cô nương đây người run bần bật biết làm thế nào ?

Trình Huyền Đạo đáp :

- Người hãy thắp đèn lên để ta coi xem.

A Liệt bồng nàng đặt xuống đống cỏ khô rồi thắp đèn cầy lên cầm lại

Nhờ ánh đèn sáng Trình Huyền Đạo nhìn kỹ tình trạng Âu Dương Tinh rồi đưa tay ra nắm lấy huyết mạch môn trong người nàng. Lão nhắm mắt chẩn mạch và nghe hơi thở.

Âu Dương Tinh miệng không ngớt rên la. Toàn thân nàng run bần bật khó lòng giữ cho mạch trái tim ổn định lại được.

Hồi lâu Trình Huyền Đạo phải khó nhọc mới tìm ra bệnh chứng của Âu Dương Tinh.

Đột nhiên ngoài cửa lại có thanh âm khàn khàn cất lên :

- Hay quá! Cả ba người đều ở đây. Tăng Lão Tam này còn hên vận.

Hắn vừa nói đã xuất hiện. Con người không có chỗ nào khác lạ mà khi hắn tiến vào trong nhà, lập tức bầu không khí trở nên nặng nề khó thở.

Tăng Lão Tam lại hỏi:

- Lạ thật! Lạ thật! Con tiểu yêu tinh chuyên nghề dùng độc mà sao chính thị cũng trúng độc.

À Liệt quay đầu nhìn ra. Chàng nhắm mắt lại không muốn ngó hấn nữa.

Trình Huyền Đạo ngấm ngấm vận công thủ thế để bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công bên địch. Công lực lão đã vào hạng nhất trên đời, nhất là về môn ám toán thì e rằng trong thiên hạ khó có người đỡ kịp.

Tăng Lão Tam không hiểu gì đến chuyện nguy hiểm đang rình rập. Hấn vừa cười vừa nói:

- Các vị liệu mà bỏ đi cho lạ, giao con tiểu yêu tinh này lại cho lão. Hỡi ơi! Các vị làm hại Tăng mỗ phải chạy uổng công mất mười dặm đường. Nhưng thôi, lão Tăng cũng chẳng nói đến nữa, miễn sao lấy được con nhỏ kia là xong hết.

Trình Huyền Đạo đã chuẩn bị sẵn sàng. Lão toan đứng dậy động thủ để trừ khử con người khả ố.

Ngờ đâu À Liệt đột nhiên đứng dậy khiến cho lão phải ngạc nhiên.

Chàng còn đứng án ngữ ngay trước mặt để cản trở lão không ra tay được.

À Liệt không nhìn Tăng Lão Tam cái nào. Chàng theo mé sau đi ra.

Tăng Lão Tam như bóng ma quỷ vọt theo À Liệt không một tiếng động.

Chắc hấn đã biết À Liệt định làm gì rồi mà diễn biến này khiến cho Trình Huyền Đạo lỡ mất cơ hội tập kích đối phương để đả thương hấn.

À Liệt muốn vươn tay ra toan lấy bát nước nhưng một cánh tay vươn ra cản trở động tác của chàng. Đồng thời một tràng cười khả ố lại vang lên bên tai.

À Liệt rất lấy làm khó chịu. Chàng vội tránh ra mấy bước và chau mày nhìn đối phương hỏi:

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Tăng Lão Tam đáp .

- Chẳng có ý gì cả. Tăng mỗ chạy lui chạy tới suốt một ngày đang khát nước lắm. Tăng mỗ không muốn người đưa cho, tự mình cầm lấy mà uống.

À Liệt lớn tiếng nói:

- Tại hạ lấy nước cho cô này uống chứ không phải lấy cho lão.

Tăng Lão Tam nói :

- Chính vì thế vừa rồi ta mới chịu để người đi. Giả tỷ người không đứng dậy ngăn trở

lão đạo này khiến cho lão đánh lén ta được thì ta vẫn chưa chịu tin người đâu.

Trình Huyền Đạo sửng sốt nói :

- Nhân lực của Tăng thí chủ thực là cao minh.

Tăng Lão Tam nói:

- Lão đạo quá khen rồi. Nếu tại hạ không bắt được thằng nhỏ này thì lấy gì để làm con tin?

Trình Huyền Đạo nói :

- Bàn đạo rất ngu muội nghĩ không ra được vì lẽ gì ?

Tăng Lão Tam đáp :

- Nói ra rất giản dị. Vì gã vốn không phải là cháu của lão.

Trình Huyền Đạo lúc này quả đem lòng bội phục nói:

- Không trách thí chủ ngang dọc giang hồ đã lâu năm, biết bao nhiêu người căm giận thí chủ thấu xương mà không làm gì được, chỉ vì nhân lực của thí chủ thật là ghê gớm, trông rõ cả chỗ bí ẩn của người ta. Bàn đạo rất lấy làm kính phục.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Được lão tặng khen một câu khiến cho tại hạ sung sướng bằng kẻ khác ca tụng đến hàng vạn lời.

Lão bưng bát nước lên. A Liệt gật đầu nói:

- Để tại hạ lấy bát khác cho vì bát này đã nguội rồi.

Tăng Lão Tam nói:

- Nếu nước nóng quá thì con nhỏ kia không thể uống một hơi cạn hết được có đúng thế không? Người thật là cẩn thận quá chừng. Tăng Lão Tam này không thích uống nước nóng đâu.

Lão cầm bát nước để kê vào miệng. A Liệt không dấu nổi lòng chán ghét. Chàng trợn mắt lên mà ngó Tăng Lão Tam.

Tăng Lão Tam lại lấy thế làm khoan khoái, cười nói:

- Mỗi khi gặp người nào chán ghét ta là ta lại thấy hứng thú, vì ta chuyên làm cho kẻ khác chán ghét mình. Chắc người không nghĩ tới điều này.

Λ Liệt đáp :

- Lão muốn uống thì uống ngay mà không uống thì đổ đi, tại hạ không muốn nói gì với lão.

Tăng Lão Tam nói:

- Người nói câu này là ý kiến trái ngược. Hiển nhiên người muốn ta đừng uống để người đưa cho con nhỏ kia. Chà chà! Gã này thật khôn ngoan.

Λ Liệt bỗng dịu giọng nói:

- Bây giờ tại hạ muốn cho y uống trước một nửa được không?

Tăng Lão Tam hỏi:

- Thị chờ một lúc cũng không sao chết khát được. Hà tất người phải nóng nảy như vậy?

Muốn cho đối phương thêm nóng ruột, Tăng Lão Tam liền bắt đầu uống nước.

Tăng Lão Tam quả không hổ với cái tên ma chê quỷ hờn. Hắn vừa uống vừa ngó về mặt bồn chồn của Λ Liệt lấy làm thích thú. Sự đau khổ của người ta khiến cho hắn khoan khoái. Hắn chờ Λ Liệt liếc mắt nhìn ra chỗ khác mới uống một hơi cạn sạch. Tiện tay hắn liệng cái bát vào tường đánh choang một tiếng, bát vỡ tan tành. Tiếp theo mảnh bát lả tả rơi xuống.

Λ Liệt kinh hãi muốn quay lại kêu Trình Huyền Đạo.

Trình Huyền Đạo từ từ đứng dậy nói:

- Dhi khanh! Người hãy chiều cố cô bé này.

Tăng Lão Tam cười hỏi:

- Con nhỏ đó ư? Lão đừng nói giỡn. Một đôi nam nữ thanh niên kề cận nhau thì có khác gì để lửa gần rơm.

Hắn vừa nói vừa cười mà tiếng cười lại có vẻ quái dị. Nó vừa quái vừa vô duyên làm cho người ta càng thêm chán ghét.

Λ Liệt trong lòng đã biết rõ bát nước kia trong có chất độc và chất độc đã phát sinh hiệu lực. Ban đầu chàng làm bộ khiến cho đối phương thích thú khi trông thấy sự đau khổ của người. Có thể hắn mới ham uống bát nước độc. Bây giờ cơ hồ chàng không nén được nỗi lòng vui sướng, bụng bảo dạ:

- Bát nước độc kia cực kỳ lợi hại. Âu Dương cô nương đã từng nhắc ta là đừng để dây ra tay. Thằng cha khả ố này lại uống hết cả bát thử xem hần có sống được không?

Giả tử không có Trình Huyền Đạo đứng bên thì A Liệt đã buông tiếng cười rộ rồi. Nhưng chàng không muốn để lão Trình nghĩ mình là kẻ tàn nhẫn chỉ thích giết người nên chàng giữ kín trong lòng. Đồng thời chàng nâng đỡ Âu Dương Tinh để che dấu cho ý nghĩ khỏi lộ ra ngoài mặt.

Nhưng Trình Huyền Đạo lại nổi lên tràng cười đắc ý. Lão chú ý nhìn đối phương. Chẳng những thế, mặt lão còn sát khí bùng bùng.

Tăng Lão Tam khi nào phát giác ra được đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm tấn công. Hần tập trung toàn lực để chống cự chất kịch độc. Hần ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Ở lại cũng đỡ mà bỏ đi cũng không được. Trước tình trạng này chắc hần phải hoang mang vô cùng.

Hần cũng đã tự biết mình là một vật chướng tai gai mắt trong chốn giang hồ khác nào kẻ loạn thần ai cũng có quyền giết chết.

Trình Huyền Đạo nếu có cơ hội hạ sát hần được, thì bạn hữu võ lâm cũng vỗ tay hoan hô, chứ chẳng ai trách móc.

Trình Huyền Đạo bật lên tràng cười, nói:

- Dhi Khanh! Người thử trông lão này coi, dường như lão có bộ mặt sắp chết, dữ nhiều lành ít thì phải.

A Liệt ngửng đầu trông lên rồi gật đầu đáp!

- Phải rồi! Hiện giờ dường như lão không có vẻ khả ố như trước nữa chẳng hiểu vì duyên cớ gì?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Người khẽ động thủ một cái để lão ngã lăn ra là ta coi có thể biết được lão sống hay chết?

Tăng Lão Tam chớp mắt mấy cái nghĩ bụng:

- Té ra lão đạo này thi hành thủ đoạn thâm hiểm mà gã thiếu niên kia không hiểu. Ta lại tưởng gã cũng biết rồi mà chỉ giả vờ để lừa ta chui vào bẫy. Nếu gã thiếu niên mà biết thì thật là kẻ thâm mưu kinh người.

Hần tự biết hần đang lâm vào tình trạng nguy hiểm. Nhất là chất kịch độc trong người

hắn cực kỳ lợi hại. Giả tử người khác trúng chất độc này thì tất phải đứt ruột gan ra mà chết rồi.

Trình Huyền Đạo đề phòng Tăng Lão Tam lúc sắp chết còn phản kích được, nên lão dương mắt nhìn chăm chặp vào người hắn.

À Liệt cũng dương cặp mắt hiếu kỳ lên nhìn Tăng Lão Tam. Hai người bốn mắt chăm chú theo dõi diễn biến tuần tự của đối phương một cách rất rõ ràng.

Nét mặt Tăng Lão Tam mỗi lúc một trắng bợt. Nhãn thần của hắn cũng dần dần tối lại. Nhưng tiếp theo, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra khiến cho Trình Huyền Đạo là tay biết nhiều hiểu rộng phải trợn mắt há miệng.

À Liệt mới bước chân vào chốn giang hồ nên không hiểu được.

Nguyên mí mắt Tăng Lão Tam đột nhiên có bao nhiêu lông mi rụng xuống lả tả không còn một sợi.

Bộ mặt bình thường hiện ra một vẻ đặc biệt khiến cho người đã nhìn thấy không bao giờ quên được.

Lông mi trụi hết rồi, hai bên tóc mai cũng bắt đầu rơi rụng như mưa.

Chỉ trông khoảnh khắc cả cái đầu lão biến thành trọc tếu.

Bộ mặt trắng bợt của hắn dưới cái đầu trọc lóc coi càng đáng sợ. Bất cứ ai trông vào cũng phát giác ra tử thần đã đứng liền bên cạnh, chỉ vươn tay ra là nắm lấy sinh mạng của hắn.

Trình Huyền Đạo niệm Phật hiệu rồi nói:

- Vô lượng thọ Phật! Người này tự làm nên tội nghiệp không thể sống được nữa. Phi Khanh! Người đem tiểu cô nương này ra ngoài rồi bản đạo cũng đi theo.

À Liệt không muốn nhìn Tăng Lão Tam ngã lả ra. Nhứt là tướng mạo hắn đã đáng sợ thì lúc hắn té xuống hắn còn đáng sợ hơn.

Chàng liền ôm lấy Âu Dương Tinh. Mùi hương trong người nàng tiết ra khiến cho chàng thư thái trong lòng. Chàng cắp ngang Âu Dương Tinh lật đật chạy ra ngoài phòng.

Trong điện tối đen như mực nhưng trời cũng sắp sáng rồi.

Sau một lúc Âu Dương Tinh lại nghe tiếng rên rĩ thì biết là từ nãy tới giờ nàng cố nhịn đau khổ. Đồng thời chàng cũng nhận ra thần trí nàng vẫn còn tri giác.

Sau một lúc nàng hiểu biết những việc đã trải qua. Nàng giơ hai tay ôm lấy cổ

Λ Liệt tựa hồ yêu cầu chàng chiếu cố cho mình.

Λ Liệt muốn cúi đầu xuống hôn nhưng ấn tượng rùng rợn của Tăng Lão Tam hãy còn vẫn vơ trong đầu óc, lòng chàng hãy còn sợ hãi, nên chưa nghĩ đến chuyện âu yếm.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh thều thào nói khẽ vào tai. Nàng áp úng nói không ra hơi:

- Mau... mau chạy đi... Lão đạo kia... sớm muộn gì rồi cũng thu thập được người đó...

Chạy mau đi!

Λ Liệt giật mình kinh hãi nói:

- Không phải đâu! Đạo trưởng là người chính nhân quân tử...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Lão muốn giết cả bọn ta để cho tiếng xấu khỏi đồn đại ngoài giang hồ.

Λ Liệt không tin hỏi:

- Hiện giờ lão ở trong ấy làm gì?

Âu Dương Tinh không trả lời lại giục chàng:

- Chạy lẹ đi. Nếu còn trùng trình thì không kịp nữa.

Mặt nàng chúm vào lòng Λ Liệt khiến chàng cực kỳ hồi hộp và không nỡ trái ý nàng. Chàng liền chạy ra khỏi điện.

Nhân lúc đêm tối, Λ Liệt chạy thẳng ra ngoài nơi hoang dã. Nếu chàng không được uống sương hoa Tiên Đàm và đã thoát thai hoá cốt thì gặp buổi trời rét lạnh như đêm nay tất là khó chịu lắm. Và đường sá lại gặp ghềnh có lẽ cất chân không nổi.

Λ Liệt đi cho đến lúc trời sáng. Chàng dừng bước quay lại nói:

- Phía trước có tòa thôn trang chúng ta tìm vào đó nghỉ chân một chút, đồng thời tìm kiếm thứ gì ăn cho đỡ đói.

Âu Dương Tinh gạt đi:

- Không được đâu, mình mà tiến vào thôn trang là lập tức có tin đồn ra ngoài và lão đạo sẽ biết ngay.

Λ Liệt hỏi:

- Vậy biết làm thế nào? Bên kia thung lũng cũng có một gian lều cỏ, chúng ta qua đó được không?

Âu Dương Tinh đáp :

- Được rồi! Bây giờ đang gió lộng tuyết rơi, nhất định trong lều không có người. Chúng ta vào đó tạm trú một lúc cũng không hề gì.

Hiện giờ nàng không có gì là đau khổ nữa nhưng vẫn để cho A Liệt bồng trên tay mà chạy chứ không chịu xuống đi bộ.

A Liệt vẫn còn dư sức. Chàng lại thích ôm người đẹp trong lòng.

Chỉ khoảnh khắc chàng đã chạy tới lều cỏ.

Trong lều quả nhiên không một bóng người. A Liệt tiến vào rồi giải đồng cỏ khô ra đặt Âu Dương Tinh nằm xuống rồi đóng tấm phen dùng làm cửa lại.

Chàng theo lời Âu Dương Tinh ngồi xuống bên nàng cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Cô nương thấy trong mình thế nào?

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Bây giờ đã khá lắm. Có thể đứng dậy giết người được rồi.

A Liệt chau mày nói :

- Cô nương nói chuyện giết người dường như không phải lúc.

Âu Dương Tinh đáp :

- Người đã không thích thế thì ta thu hồi câu đó vậy.

Nàng đảo mắt nhìn A Liệt mấy lần hỏi :

- Người không sợ ta ư ?

A Liệt hỏi lại:

- Tại sao tại hạ phải sợ cô?

Âu Dương Tinh đáp:

- Vì ta chuyên nghề dùng độc. Nếu ta tức mình một chút là giết người ngay, ta mà gia hại người cũng không có chi là lạ. Người là người thông minh chắc cũng đã biết tới điểm này rồi.

Nàng mỉm cười nói câu này tựa hồ là điều nói giỡn nhưng A Liệt đã từng thấy những người ngoài miệng tươi cười mà vẫn có thể phóng dao hạ sát nên chàng không dám cho là câu nói đùa.

Âu Dương Tinh lại nói :

- Hiện giờ chúng ta có hai kẻ địch. Nếu kể cả người thì là ba chứ không phải hai.

À Liệt đáp :

- Dù cô nương cũng là kẻ địch thật, tại hạ cũng có hai mới phải:

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người quên thằng cha ma chề quỷ hồn Tăng Lão Tam rồi ư?

À Liệt kinh ngạc hỏi lại

- Cô nương tưởng lão còn sống được ư?

Âu Dương Tinh đáp :

- Lần đầu ta bị hắn lừa gạt rồi. Nhưng bây giờ ta nghĩ ra thì lão thi triển đại Pháp “Kim thiên thoát xác” hắn để chất độc ở lân da ngoài rồi thoát ra được. Công lực hắn cực kỳ cao thâm mà lại rất nhiều quỷ kế. Thật là con người đáng sợ!

À Liệt nói :

- Nếu hắn mà không chết thật thì quả là điều đáng sợ. Còn như lão đạo trưởng kia chẳng hiểu đối với cô nương thế nào, nhưng tại hạ chắc hắn không có chuyện gì.

Âu Dương Tinh cười lạt nói:

- Ta không hiểu lão có làm phiền gì cho người không? Nhưng đối với ta thì không nhất định, trừ phi ta đem lòng yêu người, nhưng e rằng việc này không thể được.

À Liệt nhớ tới đã hôn nàng nên trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng vì chuyện đó mà nàng tức giận ta?

Âu Dương Tinh thấy chàng biến sắc liền cười khanh khách nói :

- Thế thì đúng rồi. Con người người có vẻ anh tuấn lại thông tuệ hơn đời, nhưng ta đã có ý trung nhân. Vậy người đừng hòng ta đem lòng quyến luyến người.

À Liệt thủng thảng hỏi :

- Dù có thế nữa thì tại hạ cũng chẳng làm hại gì cho cô, sao cô lại muốn đối phó với tại hạ?

Âu Dương Tinh nói:

- Ta vì việc riêng của nhà mà phải hạ sát người rồi chôn giấu thi thể người mới được.

Khi đó Tăng lão Tam cùng lão đạo kia đều nóng nảy tìm kiếm người, ta mới ung dung tự tại được.

À Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương nghĩ như vậy vị tất đã làm được. Hơn nữa chỗ dụng tâm của cô thật quá tàn độc. Không hiểu bao giờ cô mới định hạ thủ. Cô dùng đao hay dùng độc để giết tại hạ?

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Người hỏi cái đó làm chi? Phải chăng người muốn kháng cự?

À Liệt đáp:

- Tại hạ nghĩ đến người đời sao lại lắm hạng lòng dạ hiểm sâu thủ đoạn độc ác đến thế? Chúng ta vốn không thù oán mà còn giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn nữa. Thế mà cô quay lại giết tại hạ ư? Hỡi ơi!

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Ta đem nguyên nhân chính nói cho người hay. Sở dĩ ta phải giết người là vì ta e rằng ta sẽ đem lòng yêu người, mà đó là một điều tối kỵ không thể làm được.

À Liệt nghe nói rõ lý do chàng không khỏi kinh ngạc, bất giác chàng dương cặp mắt thao láo lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh cười hỏi:

- Tiểu muội nói là sợ mình sẽ đem lòng thương yêu Tiểu ca ca, liệu ca ca có tin được không?

À Liệt không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Tiểu huynh không thể tin được.

Chàng tự nhủ thầm trong bụng:

- Ta là một kẻ côi cút nghèo hèn lại lênh đênh trôi dạt mà không có một chút sở trường gì thì khi nào xứng đáng với một vị đại tiểu thư con nhà hiển hách võ lâm là nhà Âu Dương ở Ký Bắc?

Âu Dương Tinh sa sầm nét mặt, ra chiều tức giận nói:

- Tiểu muội không ngờ ca ca lại là con người kiểu cách giả dối như vậy.

À Liệt đáp:

- Tại hạ là kẻ ngu muội, cả đến việc đối trá lừa bịp cũng không hiểu được. Cỗ nương nói vậy thật là oan uổng cho tại hạ quá.

Âu Dương Tinh nói:

- Ca ca còn già mồm chối cãi phải không? Đắt quá tiểu muội muốn nói chơi mấy câu để ca ca lấy làm vinh hạnh một cách hão huyền mà thôi. Hừ hừ! Ta không mắc bẫy ca ca đâu.

Nàng thốt xong đứng dậy. A Liệt không sao được cũng chỉ lắc đầu dương mắt lên nhìn nàng chứ không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh lại càng tức giận hỏi:

- Sao? Người tưởng ta nói sai trật chăng?

A Liệt đáp:

- Nếu cô nương cho phép tại hạ nói thật thì quả nhiên cô nương nghĩ sai rồi.

Âu Dương Tinh cho là A Liệt giả bộ như vậy khiến nàng càng thêm tức giận mơ hồ chịu không nổi, bụng bảo dạ:

- Âu là trước hết ta hãy làm cho mặt gã biến hình không phải là chàng trai anh tuấn nữa.

Nàng nghĩ tới đây liền co đầu gối cúi thấp người xuống rồi đập mạnh mình đánh "bình" một cái xuống người chàng.

A Liệt bị Âu Dương Tinh đụng trúng vào mặt lập tức ngã lộn về phía sau lăn lông lốc trên đồng cỏ khô. Chàng liền bò dậy. Nhưng chàng lại thấy một luồng kinh phong xô tới. Mặt chàng bị một cái bạt tai.

A Liệt đang lồm cồm bò dậy, bị cái tát mặt nẩy đom đóm người chàng lại lăn đi mấy vòng.

A Liệt đang lồm cồm bò dậy lần thứ hai, nhưng mắt chàng bỗng ngó thấy ống quần nàng đứng ngay bên cạnh thì biết rằng nếu mình ngồi dậy tất bị chân nàng lại đá lộn đi.

Vietkiem.com